

Vijolica.

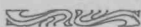
(Legenda.)

Da je ljubka vijolica znak ponižnosti in skromnosti, to že veste. A zakaj da se tej nežni cvetici pripisuje ta pomen, tega menda ne vedo tudi najpridnejši člani Marijinega vrtca. Torej čujte.

Stara ganljiva legenda nam pripoveduje tole: Prvi človek Adam je bil zelo žalosten in potrť radi svoje nepokorščine proti Bogu in je pretakal grenke solze. Noč in dan je prosil Gospoda, naj mu odpusti. Nebeški Oče se usmili svojega nesrečnega otroka in mu pošlje nadangela Gabriela, naj mu sporoči, da mu je odpuščen greh, in pove, odkod mu pride odrešenje.

Adam ves vesel tega sporočila, glasno hvali božjo dobroto in usmiljenost. Poln hvaležnosti si upa zopet pogledati proti nebu; pa takoj ga zopet premaga kesanje. Ponižno in skesano se sklone proti tlom in nanovo mu začno kapljati gorke solze na zemljo. Iz teh vročih solz, ki so vzkipele iz ponižnega in potrtega srca, so vzklikle prve vijolice.

Od takrat je vijolica znak ponižnosti in prave kesanosti. Tudi cerkvena oblačila so v spokornih dneh vijolične barve. V Marijinem vrtcu ima ta ljubka znanilka pomladi in krotka učiteljica ponižnosti prav odlično mesto.

Lep odgovor.

Šestletna deklica se je z svojo materjo in še z eno gospo sprehajala po polju. Dekletce je veselo skakljalo po ozarah, trgalo cvetice in brzelo za metulji. Polagoma se jim odpira prelep razgled: v bližini lepo porastli holmci in griči, vmes prijazne hišice, v daljavi pa se razprostirajo visoke planine s snegom pokritimi vrhovi.

»Mama,« izpregovori radostno otrok, »tako zelo vas imam rada, kakor so visoke one hiše in drevesa.«

»Že prav, Ivanka,« opomni mamina prijateljica, »toda ti imaš tudi očeta, tudi njega moraš ljubiti. Če

je tvoja ljubezen do matere že tako velika, kaj naj pa še ostane za očeta?»

»Očeta?» vzklikne deklica brez vsake zadrege, »oh, očeta pa ljubim tako veliko, kot so onele gore visoke,« in pokaže v solncu se bliščeče planinske vrhove,

Pa gospa še ne odneha in nadaljuje: »Če je pa taka, potlej pa ljubi Bog nima nič več prostora: Tvoje srce je tako majhno, pa toliko si ga že dala očetu in materi! In vendar, kakor veš, moraš Boga tudi ti ljubiti. Daj, pokaži, kako boš to?«

Ivanka se zamisli, dene glavico med obe roki; pa to le za trenutek. Visoko se vzravna in radostno vzklikne: »Ljubega Boga, o njega pa ljubim tako veliko, kakor je sam velik.«

Zares, prelep odgovor, kaj ne? Pač se je zgodilo, kakor govori sveto pismo: »Iz ust otrok in dojenčev si hvalo pripravil.«

Zgodilo se je to pred več leti na Francoskem.

Zastavica.

(Internus.)

Nekdaj se je košatila in visoko nosila;
z zelenjem in nanizanim cvetjem se je krasotila.
Sedaj pa se mora po prahu in smeteh plaziti
in vsaki najzadnji služkinji pokorna biti,
da jo svojevoljno suče in z njo pometa.
Povej mi, če veš, ime tega čudnega dekleta.

Šaljivo vprašanje.

Katera umetnost je najlažja?

Rešitev in imena rešilcev v 8. številki.

Listnica uredništva.

Nekaj naročnikov še ni poravnalo naročnine. Prosimo, naj ne odlašajo dalje.